

L'ESQUELLA

DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: ARAGÓ, 290 - TEL. 23994

V I N T - I - C I N C C È N T I M S

EL POUM FA ASSEMBLEES

— Cada vegada som més. Aviat ens haurem de reunir al "Teatro de los niños"

E F E M E R I D E S

S. D. N.

Dintre pocs dies es compliran vint-i-vuit anys de l'aprovació, a Ginebra, de l'Estatut de la Societat de Nacions, que signaren els delegats de les potències aliades i associades.

Les esperances que havia suscitat aquest organisme, imaginat per Wilson, president aleshores dels Estats Units, foren, certament, exagerades. Havia de constituir una garantia per a la pau, per a la seguretat col·lectiva, i les pica-baralles entre nacions, més o menys imperialistes, no han cessat. Havia d'haver assegurat els lliures destins de les petites nacionalitats i ha consentit, impassible, la destrucció d'Abissínia. Havia de constituir un fre als afanys de rapinya, a les ambicions i als designis criminalment autoritaris dels estats totalitaris —aleshores dits imperialistes— i consent la invasió d'Espanya, amb tots els agravants imaginables. No solament no ha fet cap esforç per obligar Itàlia —nació associada, al capdavant— a complir els Estatuts que acceptà lliurement i prometé complir, sinó que davant les infraccions, que tant Itàlia com Alemanya, cometen a les lleis internacionals dic-

tades per a garantir la llibertat dels pobles, s'arronça d'espatlles, amb una impassibilitat monstruosa, esperant que el famós Comitè de Londres li estalvi maldecaps.

Avui, a nosaltres, la Societat de les Nacions ja no ens inspira cap respecte. Compromesos en una lluita homèrica, que no hem provocat, ni desitjat i que l'organisme de Ginebra no ha pogut, o no ha volgut evitar, el futur que ens reserva la història depèn exclusivament de nosaltres. Les tuteles jurídiques que no ens han estat atorgades a temps, quan podien evitar que l'epopeia que vivim prengués proporcions tan tràgiques, ara ja no les necessitem, ni les admeteríem. Sucumbirem a la lluita per escarni d'unes lleis que no han servit per res, o vencerem imposant la nostra llei.

I estem segurs que vencerem. Pesí al rígid mecanisme de la Societat de les Nacions i a les grotesques deliberacions i contradeliberacions del Comitè de Londres, que l'actuació d'aquest sí que passarà a la història, embolcallat en grotesc com una creació de Molière.

— Fa tres dies que al front d'Aragó no es passa cap soldat.
— Es que ara ataquem.

G L O S S A R I

D'entre els molts problemes agutzats per la situació actual, n'hi ha un d'importantíssim, del qual ens ocupem poc, en relació a la seva transcendència. Em refereixo a la qüestió de l'idioma, de la nostra llengua, bandejada àdhuc per algunes organitzacions que invoquen repetidament llur amor i llur fidelitat a les coses de Catalunya.

La condició d'idioma secundari que ha tingut el català durant tantes èpoques, a Catalunya mateix, tan vexant en tots els temps, ara ho és molt més, per les circumstàncies especials que concorren.

Els companys anarquistes es dolent sovint que hom els combati i efectui determinades maniobres contra ells. Sincerament, no creiem que aquesta temença o aquests plans tinguin fonament. El que passa en realitat és que es troben una mica desplaçats de l'ànima del nostre poble, no pas per l'hostilitat d'aquest, sinó per la pròpia conducta.

Es dona el cas paradoxal que la U. G. T., que no és una organització d'arrel tan vella a Catalunya com la C. N. T., ha rendit a la llengua catalana el tribut que li corresponia, en contrast amb la conducta d'aquesta darrera, que l'ha relegada a la condició d'idioma de segona línia.

Per demostrar això, cal, només, fixar-se en un detall de volum: salvant molt poques excepcions, podria endevinar-se a quina central pertanyen els sindicats de Barcelona, només per l'idioma en què estan escrits llurs rètols de carrer, prescindint de l'anagrama.

Als cinemes, en els quals darrerament algunes empreses començaren a emprar el català (retolació interior, cartelleres, propaganda, etc.), ara ha estat bandejat totalment.

En els serveis de transports urbans, passa el mateix. Els avisos dirigits al públic són redactats exclusivament en castellà.

Podria esmentar una gran quantitat de casos, però em fa l'efecte que amb aquests la qüestió ja queda prou situada.

Els camarades anarquistes, la pàtria dels quals és el món, i llur família la humanitat, trobaran segurament que això té molt poca importància. Però es quedarien extraordinàriament sorpresos de veure com aquest ambient de recel que diuen haver-hi contra ells, es transformaria i s'anul·laria si tractaven la nostra llengua tal com es mereix.

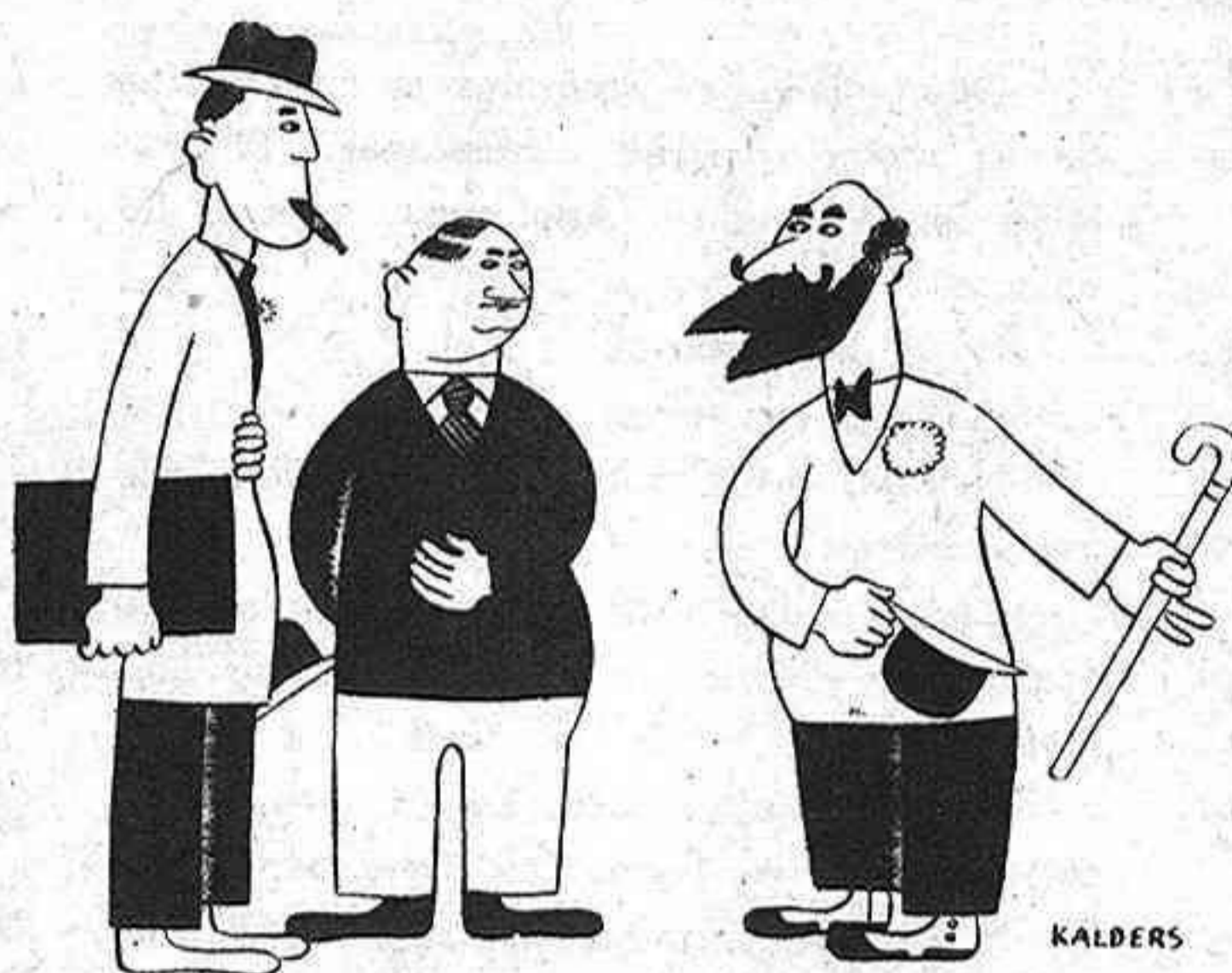
G A E L I

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

ANY, LXI

NUM. 3009

— Però de burgesos en són més ells!
— Sí home. Però és que cap geperut no es veu el G. E. P. C. I.

E D I T O R I A L

S'ha resolt, per fi, la interminable crisi del Govern de la Generalitat de Catalunya. Ens resistim a escriure «Consell» —a satisfacció d'un grup determinat— perquè mai com ara no ens ha semblat tan pueril jugar amb les paraules.

A l'hora que redactem aquest editorial, no s'ha fet públic si hom ha prescindit en definitiva de contreure per escrit el compromís inicial de respectar tàcitament tots els acords de Govern.

Després de vint dies de solució (raonable o no) del plet polític, potser algú trobarà desplaçat que ressuscitem una qüestió que, al seu temps, ja fou amplament debatuda.

Però tenim la convicció que al poble, sobretot a aquesta massa sense partit tan important i tan negligida, segons quins afers no poden ésser-li escamotejats alegrement, tractant-lo com a un subordinat, les reaccions del qual no mereixessin cap respecte.

Suposem que la llei fonamental que regula la vida política de Catalunya no preveu d'una manera explícita que els governs tinguin el deure de comprometre en un document llur bona fe i llur fidelitat. I suposem això perquè dubtar dels

bons propòsits inicials dels governants, en relació a aquelles lleis que promulguin, semblava absurd i desbaratat.

Els fets han vingut a palesar, però, com aquest dubte podia prendre consistència i perturbar àdhuc la vida de tot un poble, en uns moments tan greus com els presents.

D'unes paraules del President, sembla deduir-se que d'aquesta crisi n'hem d'extreure, ja que no altra cosa, una allisonadora experiència. Potser, la més important d'aquestes lliçons serà la que ens farà adquirir el convenciment que aquella mesura que ens semblava supèrflua, en contrastar-se amb la realitat prenia una rara consistència. I caldrà pensar en la conveniència —encara que davant del món ens faci una mica de vergonya— d'afegir a la Constitució del nostre poble, un apartat que disposi que tots els governants, en incorporar-se a les funcions de Govern, signin un acord on, en nom de les organitzacions que representen, es comprometin a complir i a fer complir allò que decretin. Mesura que, si la prenem generalitzant-la, ens evitarà d'haver-la de sollicitar en determinats casos, amb els consegüents fregaments enutjosos.

REPORTATGES INVERSEMBLANTS

ELS QUADRES DEL P. O. U. M.

El P. O. U. M., com tot partit que aspiri a governar obrerament i camperolament, presumeix de tenir bons quadres.

Nosaltres, per si algun dia el Nin és reposat al seu càrrec de secretari de l'Ajuntament de Barcelona, hem fet per tenir-lo content anant a fer-li un petit «entreviu» al seu «bureau» polític.

—Arriba Trotsky! —l'hem cridat a manera de salutació i estenent la mà per si plovia.

—Xiisstt.....!! —ha fet ell empal·lidint a través de les seves ulleres—. Em compromets!

Ja més tranquil, ha mirat de reüll al seu entorn, ha anat de puntetes fins a la porta, ha tancat silenciosament i ha trasbalsat tots els papers que tenia sobre la taula de treball per si s'amagava algun espia del P. S. U..

Com que sota dels papers no hi havia cap espia del P. S. U., ha mirat detingudament el tinter on tampoc no s'ocultava ningú.

Solament així ha recuperat la calma.

—Què vols, ara? Pregunta el que vulguis de la meua gloriosa organització. El meu lema és: «Presente y Adelante»... per la Revolució.

—Doncs bé, «jefe»...

—Epl, tu; no siguis capciós...

—Veuràs; volia saber quelcom dels vostres quadres.

—Ah!... —ha fet el «jefe», i sospirat per exclamar: —Són molt bons els nostres quadres! Vina, vull que els vegis.

Hem sortit de la casa, hem travessat uns carrerons estrets i bastant misteriosos, hem passat per les Rambles i hem arribat enfront la Virreina. Ens hem aturat davant les garites dels escriptors.

—Vas a escriure a la teua xicota, Nin?

—No; avui, no.

Era mitja nit, plovia i feia vent, com convé a una nit adequadament misteriosa.

El «jefe», després de comprovar que no ens veia ningú, s'ha apropat al Palau de la Virreina i ha trucat la porta.

S'ha sentit el soroll de cadenes, claus i

forrellats peculiar de tots els fulletons, i hem entrat després de donar la contrasenya en alemany, italià i portuguès.

Tota la casa romania sumida en el silenci més absolut.

Nosaltres estàvem intrigats que els del P. O. U. M., sempre tan cridaners, no fessin ni un sol crit.

Potser celebraven en aquell instant algun minut de silenci.

El Nin ens ha tret del nostre monòleg interior.

—Per aquí, vina i veuràs la cambra dels nostres quadres.

En obrir la porta de la cambra, una densa fumareda ens ha fet tossir acceleradament. Al mig de la peça cremava un gran quadre amb el retrat de Stalin pintat a l'aquarella i al dessota hi havia un rètol que deia:

«Cremat en efígie per la Santa Inquisició Trotskista. Doneu una petita almoïna per l'ànima de l'heretge i el Socors Roig del P. O. U. M. us ho agrairà.»

Hem dipositat un val de dues pessetes del Comitè Revolucionari de Manlleu i ens hem anat cap a un recó on Nin estava atrafegat deslligant un munt de quadres.

—Però escolta, Andreu, jo et volia fer un «entreviu» dels quadres de militants! No pas d'aquests.

El Nin m'ha mirat de dalt a baix, després de baix a dalt, tot lentament, per dir-me:

—Infeliç!! No comprens que els quadres de militants no es venen a París?

Els nostres millors militants són Anglada Camarasa, Vayreda, Juan de Juanes, Goya, Velázquez, Casas, Rossinyol... són els nostres millors propagandistes a França.

—Vols dir?

—Ja ho crec! Milers i milers...

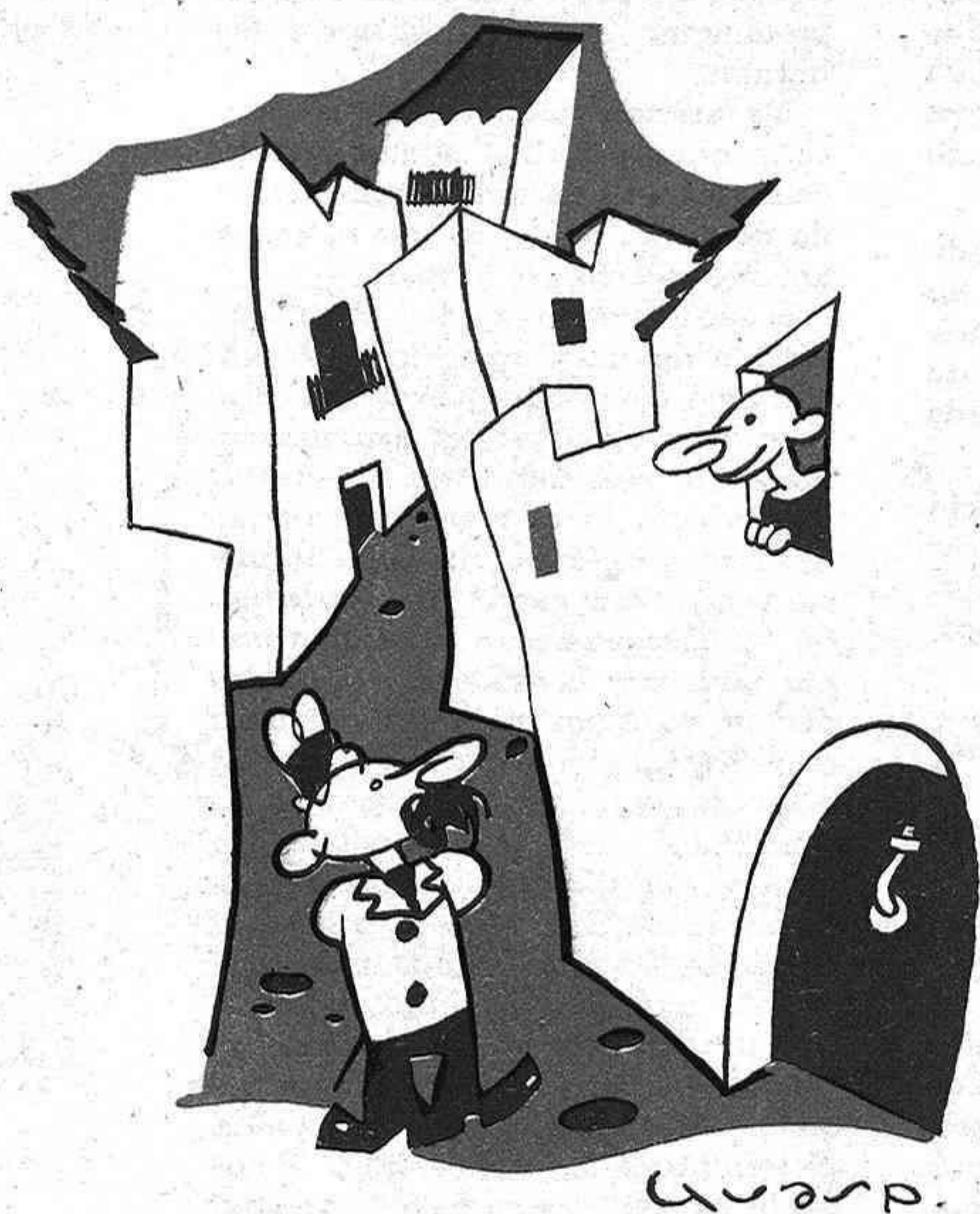
—Sí, ja ho sé: de militants. I quan fareu la Revolució?

—Quan a Barcelona no quedin més quadres.

Ens hem acomiadat del «jefe». En passar davant l'efígie de l'heretge Stalin, hem dipositat un altre val de 0'75 pessetes del Comitè Revolucionari de Santa Perpètua de la Moguda, per al Socors Roig del P. O. U. M., i hem sortit al carrer.

Encara plovia. Els «Govern Obrer i Camperol», posats al sòl de les Rambles estaven passats per aigua.

Faves D'OLLA

RERAGUARDA

—Què, hi ha bones notícies avui?

—Avui, fins i tot les falses són millors que altres dies.

EL PLA TERRADELLES

—Si ens instal·len una bomba d'aigua podrem fer una escopeta de pistó cada sis mesos.

Maneres d'emboscar-se

De tant en tant, llegim coses a la nostra premsa que semblen escrites i pensades per emboscats dels més fins. I diem «sembla» perquè ens consta que tots els redactors reaccionaris —incloent-hi els de l'ex-monarquitzant i ex-anticatalà «Noticiero Universal»— cuitaren a declarar després del 19 de juliol que si s'havien passat el temps fent vida de caverna era perquè necessitaven menjar. Pobrets!

Però, amb freqüència, la cosa respira inevitablement. «El Noticiero Universal» del dia 12 del corrent, publicava una nota comentant la suposada evacuació dels animals del parc zoològic de la nostra ciutat.

El redactor anònim, després d'insinuar que ens ho passem tan malament, i que els nostres infants

prendrien, si podien, les veves i el menjar dels animals, escriu:

Todo eso motiva que las bestias de nuestro parque —las más valiosas— hayan de emigrar temporalmente, para poderse ganar la vida, a otras tierras, exhibiéndose a otros espectadores que al ver en ellas el animal, les habrán de relacionar forzosamente con la tragedia de nuestro pueblo, al sentir el acento tan catalanesco de sus gritos.

No sabemos cuándo se las llevan y menos cuándo las devolverán, pero todos los barceloneses desean que vuelvan bien pronto y bien guapas de este peregrinaje forzoso y nosotros podamos volver a darles aquellos, tanto como ellas, añorados “llonguets”...

Proposem, també, l'evacuació d'aquest anònim redactor. Que li posin un llonguet sota l'aixel·la i que se'n vagi, que potser de lluny s'enyoràrà més de gust.

Aquesta secció de «l'Esquella» pertany exclusivament al lector del setmanari. Ací és el dipòsit dels planys, queixes i similars que el nostre client té necessitat d'evacuar. «La Camisa d'Onze Vares» acollirà amorosament, setmana darrera setmana, totes les notes que ens siguin trameses en català i sense gaires faltes d'ortografia i de lèxic, referents sobretot a anomalies, barbaritats, obscenitats i coses semblants observades pels carrers de la Barcelona dels nostres pecats. No serà, aquesta secció un pou de literatura o de profunditats. Cal que el lector escrigui viu, curt i substancialment.

S'HA D'ACABAR! SI SENYOR!

S'HA D'ACABAR L'ESPECTACLE DE LES PELLIS DE TARONJA

Avui, amb molt poc temps de diferència entre ambdós casos, hem presenciats dues caigudes produïdes per pells de taronja llançades al carrer. Una d'elles ha tingut conseqüències greus.

Es una cosa que no pot continuar. Hi ha individus que tenen un interès molt viu a desacreditar la Revolució. N'hi ha d'altres que confonen el revolucionarisme amb la incultura i el salvatgisme. Els uns i els altres hauran d'ésser “domesticats” ràpidament.

Aquesta qüestió de les pells de taronja llançades al carrer té més importància de la que hom podria creure. D'una banda, fa fàstic. De l'altra, pot provocar i provoca sovint desgràcies lamentables.

A Barcelona hi ha bones clavegueres. Hi ha un bon servei d'escombriaires. O bé es guarden les pells de taronja i es lliuren al servei d'escombriaires, o bé es tiren als forats que les clavegueres tenen ran de les voreres dels carrers.

Tirar les pells per terra, invitant a rrelliscar, embrutant els carrers fastigosament, mai.

S'ha d'acabar de seguida l'espectacle de les pells de taronja escampades per terra.

Ens hem de constituir en guardians del nou ordre de coses. Fins i tot en els detalls que semblen negligibles.

No fer-ho així seria anar contra la Revolució.

Això ho diem absolutament en “serio” i és més: perquè el lector no cregui que es que ens n'enfumem hem de dir que això ho deia a dues columnes i amb negretes l'òrgan nocturn de la C. N. T. “Catalunya” en la primera plana de la seva edició del dia 13 d'abril que per cert era dimarts.

Nosaltres ho reproduïm i ens hi adhirim sincerament.

INFORMACIO ESTRANGERA

El Greix Roma-Berlín

S'anuncia que molt aviat als centres oficials diplomàtics internacionals alemanys es podrà confirmar la notícia no confirmada fins ara de l'arribada a Roma del Greix Roma-Berlín, més conegut a les cansaladeries pel general Goering.

El general més pesat de tots els generals ha anat a Roma per tal d'assegurar-se personalment de si el «Duce» menjava mantega d'amagat, segons uns rumors que d'amagat, tanmateix, han circulat pels llocs on abans es menjava mantega a Berlín i ara s'observa l'autarquia per tal que en comptes d'engreixar-se els súbdits de l'eix Roma-Berlín, s'engreixin i augmentin llur calibre els canons que han de salvar la Kultura occidental.

El vent que vola

Toquio, 24. — «El vent de déu» continua el seu raid Toquio - Londres - Toquio - Londres - Toquio, etc., amb una regularitat i una suficiència tècniques que és un «bé de Déu» i no un «vent de déu».

De totes maneres, gràcies a Déu el «vent de déu» ha palesat magníficament que el material japonès és tan bo com el material aeri més bo de tots els materials aeris bons de debò.

Les autoritats grogues estan plenes de satisfacció i esperen que molt aviat l'aviació groga serà tan bona com la negra i podrà, si

LA MODA DE LA FALDILLA-PANTALON

—Ep, que aquests són els teus.

arriba el cas, ajudar allà on calgui a salvar la civilització i la Kultura occidentals de qualsevulla Occident que per qualsevol

accident polític posi en perill l'eix Roma-Berlín-Toquio, que cal no confondre amb el raid Toquio-Londres.

Si Pozoblanco no ha caigut no és per manca de bona "voluntat"

Roma, 23. — Per notícies que procedeixen de Berlín i que hom considera fidedignes, malgrat que són de fonts oficials, es confirma que tal com hom suposava les tropes voluntàries italianes que lluiten per força al sud d'Espanya no han entrat a Pozoblanco.

Com que Pozoblanco l'havien de prendre voluntàriament aquestes tropes que no són

voluntàries, hom considera que és per això que no l'han pres, i es preveu que ara s'intenta prendre'l amb tropes regulars, encara que no es té gaire fe en què aquestes el prenguin tampoc, puix que aquestes tropes regulars italianes ja varen donar a entendre al front de Guadalajara que més que regulars són francament dolentes.

Disturbis a Portugal

Lisboa, 36. — Fa qui sap el temps que el Govern Oliveira Salazar no ha hagut de desmentir la notícia de cap sublevació de les que a cada dos per tres es produeixen a tot el territori sotmès a la dictadura oprobiosa del general Carmona.

El Govern ha arribat a la conclusió que cal fer les repressions abans que es produeixin els fets que solen motivar-les.

Així la dictadura és més dictadura i Portugal és cada dia més de menys portuguesos, i l'ordre no s'altera mai i no hi han vagues ni disturbis que a les dictadures no n'hi ha d'haver com va demostrar-se sobradament a Espanya durant els set anys de dictadura passats sota l'ègida pacífica i laboriosa del doctor Primo.

El fet ha estat molt poc comentat.

ELS INCONTROLATS

Gibraltar, 4. — No és cert, com s'ha dit infonamentadament, que s'hagi tornat a desmentir que hagin desembarcat més italians a Càdiç.

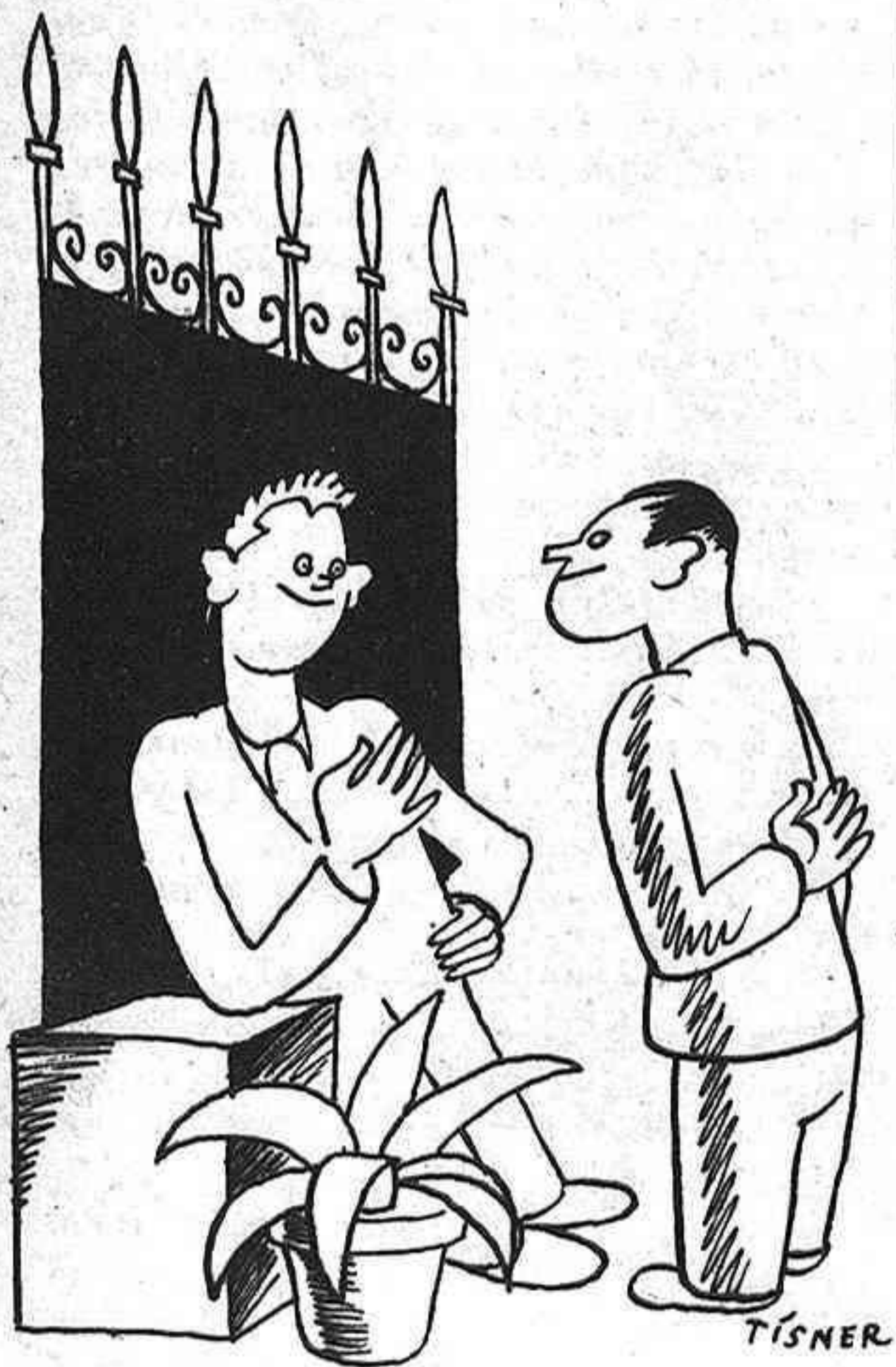
Tampoc no és cert, com s'ha dit de mala fe, que s'hagi desmentit que s'hagués confirmat que hagi tornat a posar-se en vigor el control marítim de les costes d'Espanya.

La primera notícia no és possible. Tot-hom sap que d'italians en desembarquen i n'han desembarcat tants i tants a Càdiç, que no és possible desembarcar-ne més.

Doncs bé: si no és possible, deixem-ho córrer i que no se'n parli més.

Quant al control, mal pot haver tornat a entrar en vigor si mai no havia entrat per primera vegada.

Aquesta és la veritat, i tot l'altre són punyetes.

—Que és emboscacat, vostè?
—Sí, però no em troben.

REVISTA DE PREMSA

ULTIMA HORA

Inserí la següent notícia:

SEGRESTEN UN TINENT DE LA
GUARDIA NACIONAL REPUBLICANA

Ha estat denunciat a la policia que la nit passada uns individus desconeguts es presentaren al carrer de Corts, 818, domicili del tinent del Guàrdia Nacional Republicà, Joan Mor i Egea, i se l'enduseu de disset anys d'edat.

D'això, abans, en dèiem perversió de menors, o bé un cas de precocitat militar.

EL DILUVIO

D'una recent «Crònica diària»:

Vais al estanco por tabaco. Pero, decide a un amigo que dais siete pesetas por un paquete de Lucky, y a la media hora o a la hora y media tenéis en casa todas las existencias de Andorra.

Esta especulación con los artículos alimenticios debe cesar inmediatamente, porque es ella la que hace imposible la vida de los que vivimos de un salario o de un sueldo.

Si el tabac és un aliment pel cos, no ens costarà gens de creure que «El Diluvio» és un aliment per l'esperit.

(Cada mes el Govern prorroga l'estat d'alarma)

— Em sembla que deu ésser l'estat d'alarma llarga.

FRONT DE LA JOVENTUT

Del «Manifest d'unificació de les J. U. R. i les J. I. R.»:

Per arribar a l'acord s'han oblidat abmenys anedóctiques que avans del 18 de solutament totes les històries més o juliol podien separar a n'els nostres respectius partits i que tenien per nosaltres Joventuts una importància molt secundària.

Sembla que per aquestes Joventuts l'escriure correctament català i el saber fer diaris, també té una importància molt secundària.

DIARI DE BARCELONA
ESTAT CATALA

Publica una curiosa endevinalla del seu corresponsal a Mora d'Ebre:

«Creiem que aquesta anomalia serà tot seguit subsanada i, per altra banda, no poden comprendre que, estant en guerra, l'esmentat mestre es presenti a donar les seves classes amb la vestimenta d'oficial de l'exèrcit popular, cosa que com diem abans l'escola no es lloc més a propòsit, ans hi ha altres llocs més adients per a lluir la seva categoria tot i que el company alludit presenti com a cas el que està malalt i tampoc no es gens recomanable per a la mainada, si és que així es troba.»

Es tracta d'endevinar quina edat té el mestre oficial.

— Nosaltres farem un Pla com unes hòsties!

SOLIDARIDAD OBRERA

D'un article replicant-ne un altre de «Treball»:

La F. A. I. — fuerza es repetirlo una vez más—, es la organización específica del Anarquismo ibérico y no ejerce sobre la C. N. T. tutela ni dictadura de ninguna especie. Lo que sucede es que todos los militantes de la Confederación Nacional del Trabajo son anarquistas o anarcosindicalistas y, lógicamente —por que pensar de otra manera sería querer desligar al militante del ser humano—, su ideario y sus sentimientos se reflejan en las asambleas.

«Tots» anarquistes, eh? Quin desengany! Nosaltres ens pensàvem que aquests elements de la cinquena columna de Barcelona i de Madrid, afiliats a la C. N. T., eren simples emboscats que no ho havien estat mai, d'anarquistes.

El Dia Gráfico

D'un titular a dues columnes:

HA LLEGADO UN EVADIDO DE
MALLORCA

Escapó a naço, tirándose al agua el 17 de marzo, y dieciocho días después llegó a Barcelona en tren.

Una de dues: o el tren aquest feia aigües, o l'autor del títol la sap molt llarga en qüestió de carabasses.

—Hi ha «Maroto» de fons...

AQUELLA CRISI

Inopinadament s'ha tornat a solucionar la crisi de la Generalitat

Hom creu, de bona fe, que ara sí que anirem bé

A LA REDACCIÓ

El Director— Miri, senyor Papitu, busquim els clixés vells dels consellers nous.

DESPRES DE 700 DIES

Quan ja feia a la vora de 700 dies, o sigui més de 16 setmanes que duraven la primera i la segona crisi de la Generalitat i quan l'opinió palpitant de neguit creia de bona fe que mai més no tornariem a tenir un Govern que governés, catacrucl, d'un sol cop i de la manera més inopinada, s'han solucionat les dues crisis que semblaven una, però que eren, evidentment, dues, del Govern de la Generalitat de Catalunya.

— Jo em pensava que aquesta crisi portava cua.

— Mes cues, encara?

PROCES DE LA CRISI

El procés de la crisi, o sigui més ben dit de les dues crisis del Govern, o més ben dit dels dos Governes de la Generalitat, ha anat, si fa no fa, de la següent manera:

Primer dia. — Els periodistes que fan informació a la Generalitat, han estat rebuts pel conseller primer, que els ha dit que s'havia declarat la crisi i que, per tant, no hi havia Govern.

Segon dia. — S'ha reunit en consell el Govern que està en crisi de Govern del Govern de la Generalitat.

Dies successius fins a tres-cents. — Avui no hi havia res de nou a la Generalitat. Els informadors han estat rebuts pel secretari del president i, un cop davant del Piquet, aquest els ha dit que no en sabia res de la crisi ni que tan sols n'hi hagués.

Dia quatre-cents vuitanta. — El president ha rebut els informadors i els ha dit que s'ho podien ben creure, que el Govern aquell que els havia dit el conseller primer el primer dia que estava en crisi ho estava de debò, i, per tant, no hi havia Govern. Immediatament han començat les consultes.

LES CONSULTES

Abans que ningú ha estat consultat el senyor camarada Serra-Hunter, president del Parlament; després ha estat consultat tothom, i fins i tot alguns manta vegada, menys el P. O. U. M., que no ha estat consultat perquè tothom sap el que vol, que és un Govern d'un obrer i un camperol (el camperol, de moment, encara no el tenen), segons diuen els milers i milers de milions de manifestos amb els quals han manifestat aquest desig, que cal reconèixer no seria gens difícil d'aconteixar, si no fos que hi ha aquestes ganas tan evidents de posar bastons a les rodes de la revolució.

ES TANCA EL PERIODE DE CONSULTES

Un cop acabades les consultes, es va procedir a fer allò que en diuen tancar el període de consultes.

Un cop tancat, hom el belluga, i si sona és que dintre hi ha el Govern.

Doncs bé: aquesta vegada, un cop tancat el període de consultes, hom ha experimentat la sorpresa d'adonar-se que encara no n'hi havia, de Govern.

JA HI HA GOVERN!

Tot d'una el president crida als informadors que fan informació al

Palau de la Generalitat, i els diu: —Ja hi ha Govern, senyors camarades, i aquesta tarda es reunirà el Govern.

Els informadors s'ho creuen, i se'n van a dinar, i quan acaben de dinar, es troben amb què tothom sospita que en comptes d'una crisi ara n'hi han dues.

NO, QUE NOMES N'HI HA UNA!

En veure que no es torna o obrir el període de consultes, els informadors queden ben convençuts que n'hi ha ben bé prou i que no hi ha dos Governes, ni un, ni cap.

UN GOVERN DE CARA A L'ESTRANGER

Hom suposa que es tracta de fer un Govern que sigui ben vist a l'estranger, puix que els informadors que fan informació al Palau de la Generalitat han vist entrar i sortir per una porta secreta la Cobla Barcelona, que ha estat consultada manta vegada.

També han circulat rumors d'altres solucions, que no recollim perquè són massa sensacionals.

PERIODE DE CALMA

Han passat 300 dies més de calma a la Generalitat. Els informadors, en vista que ja no els rebrà ni el conseller primer ni cap conseller dels que ja no són consellers, s'han anat jubilant i han estat substituïts per fills, nebots i néts seus.

Se sap, però, que les coses han

— Diu que ja hi ha Govern.
-- Vol dir?

estat molts cops a punt d'arranjar-se i altres tants cops s'han espatllat —potser pels mateixos cops.

LA SOLUCIO

Tot d'un plegat, quan tothom, per la força del costum, es pensava que la cosa estava a punt d'espatllar-se un cop més... catacrucl, s'ha solucionat.

Sí senyor, sí senyors camarades lectors: encara que se n'enfumim, ja hi ha Govern.

Què hi farem!

(La llista no la publiquem, puix que si fa no fa és com gairebé totes les llistes que es fan i es desfán.)

Maragall

Barcelona, 351 d'abril.

PERE GALLARÍ

— Un Govern que governi, sí senyor!
— I que no malgasti la benzina.

LLISTA DEL NOU GOVERN	
Finances	El mateix
Seguretat interior	El mateix
Agricultura	El mateix
Economia	Un de nou
Treball	Un altre que no és nou
Cultura	El mateix
Proveïments	Un de nou
Justícia	Un de vell
Sanitat	Un de nou
Serveis Públics	Un de rós

(A l'última hora hem rebut aquesta llista i encara que a primera hora hem dit que no la publicaríem, no ens podem estar de fer-ho.)

—Mireu si són revolucionaris, que tenen un cementiri per ells sols!

L'últim baluard del pudor

En un moment de sinceritat, el comitè local del P. O. U. M. confessa que, en qüestió d'espai, amb poca cosa en tenen prou.

«La Batalla» del dia 15 d'abril publicava en un lloc ben visible i convenientment requadrada, la següent convocatòria:

CONVOCATORIA URGENTE

Para un asunto de gran importancia, todos los afiliados del P. O. U. M. de Barcelona, han de acudir, hoy, a la Sala Mozart, calle Canuda, a las siete de la tarde.

En esta reunión deben asistir, además de los compañeros del Partido, todos los militantes de la J. C. I. y del Secretariado Femenino.

No será permitida la entrada a ningún compañero que no presente el carnet del Partido.

Comité Local de Barcelona.

I el més bo del cas és que, a desgrat d'ésser-hi tots —numèricament parlant, s'entén— la Sala Mozart encara els venia ampla.

Notes del camp facciós

Burgos (per «gclondrina» del Port). — A causa de la Revolució que han imposat a Barcelona els «rojos», la soferta població honrada pateix una fam esgarrifosa.

Si a això afegim que Comorera continua obstinat a amagar panets, tindrem el quadre complet de la vida barcelonina.

El president de la Generalitat, Stalin, ha implantat una llei que obliga els habitants a menjar un dia no i un altre tampoc.

Aquesta llei és rigorosament observada fa dos mesos. Degut a això, s'han municipalitzat els «mingitoris» i s'han hagut de tancar els «waters» públics per manca de clientela. Els fabricants d'oli de ricí estan en fallida.

Salamanca (per bicicleta). — En la barricada del Palau del Bisbe, que té enclercada l'edifici de la Generalitat, on es troba el Govern Stalin sense salvació possible, ha tingut lloc, en una treva del tiroteig, un acte senzill i corprenedor.

L'acte senzill i corprenedor ha estat amb motiu de llegir-se un document en què el papa nomena bisbe «honoris causa» al redactor de «La Hormiga de Oro», senyor Andrade.

Però aquest senyor Andrade ha hagut de renunciar al càrrec de bisbe perquè pateix d'insuficiència mitral.

Regna gran desconsol a la redacció de «El Correo Catalán».

Sevilla (per conducció ordinària). — El nostre espia número 1 a Barcelona ens comunica que la gloriosa ofensiva de la barricada del Palau del Bisbe dirigida per Andrade i el bisbe Irurita ha tingut un triomfal desenllaç. El Govern Stalin de la Generalitat de Catalunya ha hagut de fugir per donar pas al Govern Obrer i Camperol, les carteres del qual seran repartides entre els revolucionaris de tota la vida: Cambó, bisbe Irurita i Cirera Voltà i els revolucionaris evolucionats Nin, Andrade i Gorkin. S'espera la imminent arribada de Trotsky per ocupar la presidència.

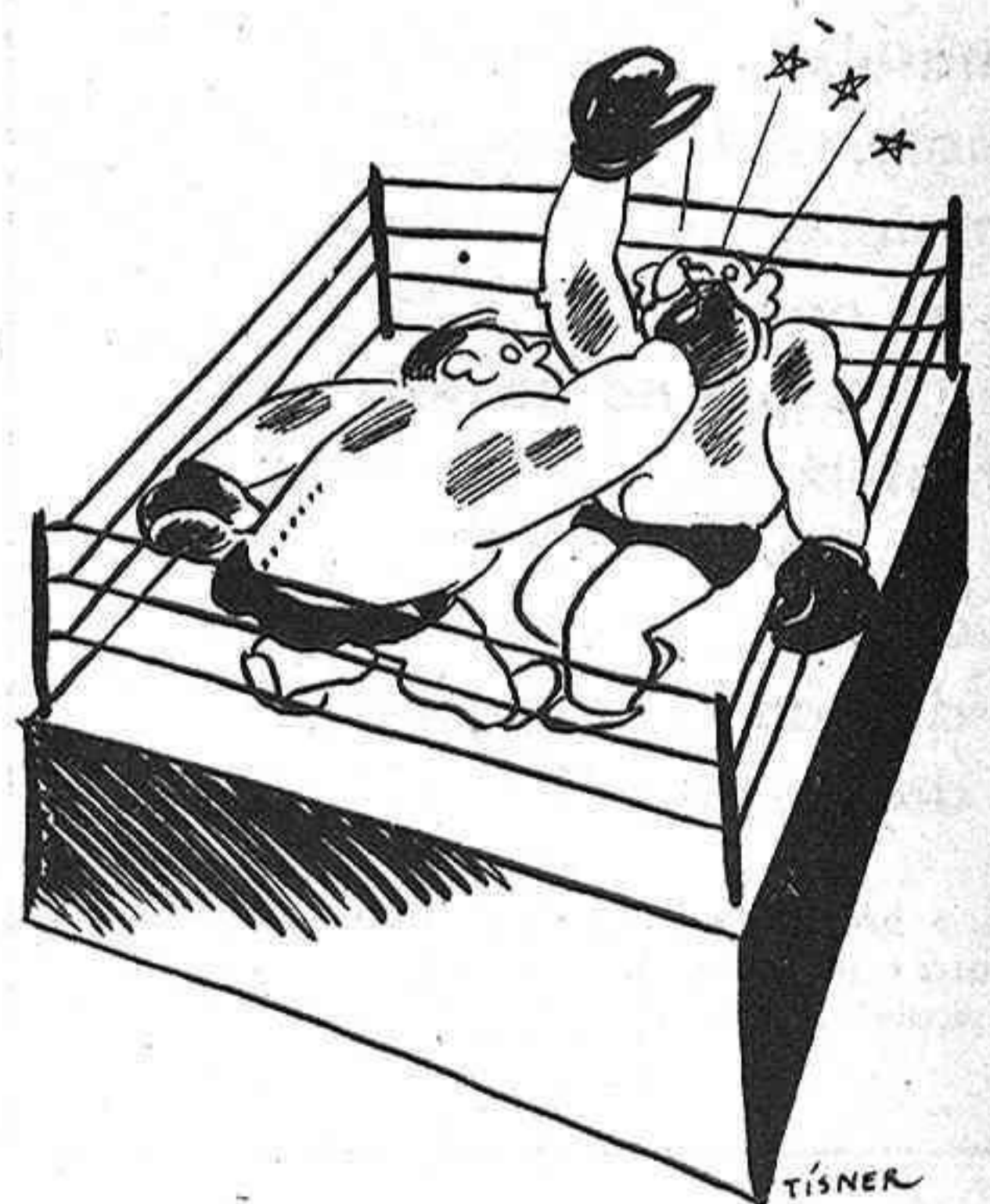
Imponents manifestacions de veritables obrers recorren les Rambles demanant amb insistència el cap de Comorera, el terrible escamotejador de panets de Viena.

Les campanes han estat llançades al vol i s'han organitzat processons i «Tes Deums» a benefici del Socors Roig del P. O. U. M.

Sevilla (per colom missatger). — La catedral de Barcelona, que els «rojos» havien convertit en confortable saló de «taxi-girls» ha estat dignificada amb la celebració d'una comunió general, que han fet les Joventuts

Comunistes Ibèriques sota l'advocació de l'Institut Agrícola de Sant Isidre.

Amb aquest acte han augmentat molt els militants dels grups de xoc de la Congregació de les Filles de Maria.

MÍTING DE CONJUNT AL PRICE

ESQUELLOTS

«EL CAUDILLO» JUGA LA DARRERA CARTA

Des d'un balneari portuguès on s'està curant d'espant, Don «Lacandru» («el político honrado»), ha adreçat una carta pòstuma a tots aquells que abans del 19 de juliol eren «carne de su carne».

En la carta diu que ell, tot i lamentant-ho molt, no va tenir temps d'avisar als seus estimats correligionaris perquè toquessin el dos, tot i emportant-se el que bonament poguessin, donada la precipitació dels esdeveniments.

Aquesta manca de temps s'explica tenint en compte que el «caudillo» havia eixamplat tant i tant la base de la República, que considerava que tot el temps era poc per arribar-hi corrent a tocar vores.

Aquesta lletra del «prócer» ha causat molt bona impressió entre els radicals que, malgrat tot, pogueren guillar i són fora del país, encara que allà on són no frueixen de tan bona posició social com la que frueixen ací, ni albiren per enlloc la possibilitat d'aixecar el «velo de las novicias».

HOMOSEXUALISME

El doctor Marañón ha estat descobert pels americans i s'ha hagut d'amagar.

A hores d'ara hom suposa que va disfressat de Sancho i, tot regalimant gomina, cantant tangos per Espanya, fent veure que és un argentí nadiu, per tal de passar desapercbut a Buenos Aires, on és empaitat per l'opinió pública i privada com a mal nadiu espanyol, de la qual cosa ha donat proves paleses a tot arreu.

Hom organitza una gran funció de desgreu a Don Juan Tenorio, puix que s'ha comprovat que aquest gran personatge de Zorrilla no era tan homosexual ni molt menys que el seu «homosexualador» foragitat d'Espanya per les organitzacions extremistes.

En aquesta funció, que promet ésser molt llúida, interpretarà el Don Juan Tenorio el famós actor Vilches, per tal que hom pugui constatar que es tractava d'una figura baronívola.

MEDIACIO

Winston Churchill, que és una mena de Pérez Madrigal honrat i ben educat de la cambra anglesa dels llocs comuns, ha inventat una nova manera d'acabar la guerra d'Espanya, que tant perill corre de fer prendre part al Govern anglès i tots els anglesos un cop acabades les vacances del proper estiu que encara ha de començar.

EL CONTE DELS SORDS

—Per fi s'ha resolt la crisi.

—Ah! Jo em creia que s'havia resolt la crisi.

Aquesta fórmula o recepta inventada pel llampant i joveníssim diputat anglès constaria de tres etapes. A saber: la primera, la segona i la tercera.

Al final de totes tres, i considerant que cada etapa del que podríem dir-ne pacificació haurà durat trenta anys, ens trobaríem amb què la guerra espanyola, a tot estirar, acabaria d'ací a noranta anys, o sigui que duraria deu anys menys que la guerra dels Cent anys, que és el que sembla que es tracta d'aconseguir.

EL «JEFE PITIMINI»

Sembla que el «General bonito» o «pitimini» ha estat obligat pels governs «nacionals» de Roma i Berlín a deixar voluntàriament el comandament de les tropes que tracten de salvar a Espanya la Kultura Occidental en nom de «Dios, de la Patria y del Rey follón», que les masses populars varen foragitar el gloriós 14 d'abril que ara fa uns quants dies féu sis anys.

Aquesta manera voluntària de convertir el «General bonito» en «Jefe pitimini» és una nova modalitat del voluntariat inventat per l'eix Roma-Berlín per a poder intervenir en la lluita ibèrica sense molestar l'exagerada susceptibilitat del Comitè de no intervenció.

Aquesta nova modalitat deixa oberta la possibilitat que, en retirar —si arriba el cas— els voluntaris que lluiten a Espanya les tropes nacionals alemanyes i italianes que no cal confondre amb els voluntaris, puguin foragitar el «Jefe pitimini» voluntàriament, evitant així la invasió d'Espanya pels espanyols.

UN HEROI DE LA REVOLUCIO

L'actor Ernesto Vilches, el gran creador del «Don Juan Tenorio de Marañón», ha declarat que els milicians de l'exèrcit roig d'Espanya el volen afusellar.

Hom ha acollit aquesta declaració de l'efeminat actor amb un cert escepticisme, puix que hom suposa que els rojos no podien considerar Vilches com un potentat o un capitalista donada la precària situació que Vilches travessava després de les catastròfiques temporades de teatre clàssic que havia portat a terme a Barcelona.

Sembla que la veritable causa per la qual els rojos havien pensat afusellar Vilches és per la criminal interpretació que dóna a Barcelona del famós revolucionari mexicà Pancho Villa, que realment el farà creditor, segons els entesos, a represàlies molt més fortes.

ESPECTACLES

TEATRES:

Nou. — «La canción del naufrago», per Nin.

Romea. — «En Sevilla está el amor», farsa lírica.

CINEMES:

«Dulce indecisión». Reprise.

«El retorno de Raffles», nou procediment (tecnicolor).

«Pánico en el aire».

«Vidas en peligro».

PER FI !!!

Quan ja començàvem a sentir-nos una mica neguitosos pel silenci de "La Batalla" aquesta es pica i se les emprèn contra nosaltres

Cansats de cobrir-se de glòria esquinçant ESQUELLES pels quioscs guardats per criatures, els brigadiers del poum han utilitzat «La Ba-

talla» per engegar-nos un tret per la culata. Com el seu nom indica, la cosa els ha sortit malament, i s'han ficat de peus a la menjadora.

Després d'iniciar una història d'assassinat de repòrters i de reportatges (de la qual ometen la part més dramàtica, més vergonyosa i més allisonadora), en treuen la conclusió que el nostre company Tísner és un aprofitador i un avantatgista. «Pan», la mena de periodista que redactà la nota, després de necessitar tants dies per informar-se, s'ha informat malament: el nostre company Tísner és al front, enrolat «voluntàriament» conseqüent amb els seus ideals fins aquest punt tan difícil d'entendre per algunes mentalitats trotskistes.

Una altra cosa, encara. El company Alloza fa poc més de dos mesos que és director de l'ESQUELLA. Quan l'afer dels autobusos Torner —fruiciosament exhumat per «Pan», —Alloza era un simple colaborador.

«Pan» acaba la seva brillant salva amb aquestes paraules: «Que perdone por una vez el camarada X. X. X. mi incursión a su vedado de los personajes de la «revolución burguesa».

Discrepem lleugerament: més que ficar-se en un vedat, sembla que «Pan» s'hagi passejat per un corral.

FRANCO DEU 800,000,000 MARCS OR

— Acabaran arrossegant els milions per terra.

La solució de la crisi segons la premsa

«LA BATALLA»

La solució dada a la crisi es el més feroz sarcasmo infligido a la clase trabajadora por los girondinos y bonapartistas coaligados.

¡Alerta, trabajadores! ¡En pie, obreros y campesinos! Se trata de escamotearos la Revolución que concebisteis con vuestro esfuerzo, fecundasteis con vuestra sangre y tratáis de parir con vuestro dolor.

¿Qué dirían Lenin, Kantsky, Liebknecht y Rosa Luxemburgo ante este bochornoso y vulgar diálogo que han sostenido los lacayos de la plutocracia internacional para dejar las cosas tal como estaban?

Ya Lenin, en sus conclusiones del Segundo Congreso Prerrevolucionario Panruso, celebrado en Lausana, y al establecer y constatar las premisas emanadas de los grupos pequeño-burgueses y previendo en gestación

las vacilantes y oscilatorias maniobras mencheviques...

(pasa a la página 29).

«LA HUMANITAT»

Com sempre, en la solució de la crisi s'ha imposat el seny característic del poble català expressat per l'Honorable President de la Generalitat Lluís Companys que segueix fidelment les glorioses petjades del mai no oblidat il·lustre patrici Francesc Macià.

Catalunya rica i plena torna a agafar el ritme serè i democràtic que Casanovas (el bo) va revifar contra la invasió borbònica.

L'airet de la matinada antifeixista ha tingut la virtut d'encalmar la febrada passional d'aquests darrers dies, unint tots en la cordialitat serena que inspira la nostra Mediterrània.

«SOLIDARIDAD OBRERA»

En la solució de la crisis, si bien hemos sacrificado puntos de vista doctrinales, se ha conservado intacta la proporcionalidad numérica de nuestra organización sindical.

Pero no lancen las campanas al vuelo esos oportunistas sin grandeza ni gallardía. Que entonen el «mea culpa».

Nosotros no nos andamos por las ramas para cantarle las verdades al lucero del alba; o a otro lucero cualquiera. ¿Estamos, señor Comorera? Pues que aún no asamos y ya pringamos; y se sacan a colación tiquis miquis y otras zarandajas a cargo, ¡claro está!, de esa estirpe protozoidea de los de escuálido pescuezo.

A ver, pues, si ahora enmendamos añejos yerros y no jugamos con el pan del proletariado hispánico.

la humanitat

EL TEMPS. — A Catalunya: Domina bon temps de cel seré per l'interior del país, però per la moltat costanera i degut a la influència de les baixes pressions d'Itàlia, el temps és variable i nuvolós.
Per la resta del país els vents són fluixos de Ponent o mostral llevat a la Costa Brava on bufen del primer quadrant. Les temperatures mínimes d'aquest matí han estat de 6 graus sota zero a l'Estanyol, zero graus al cim del Montseny i un grau sobre zero a Capdeella.

Any VI — Núm. 1.698 — Prou: 15 cèntims

Fundador: LLUIS COMPANYS

Barcelona, diumenge, 18 d'abril del 1937

LES INDUSTRIES DE GUERRA

"Si tinguéssim tota la llauna que ens fa falta -diu Terradelles - superariem la producció de les fàbriques Krupp, Schneider i Hotchkiss reunides"

Al Pla, Pla, i al vi, vi

Quan hom pensa més en allò que constitueix el nord del seu present, que no pas en les característiques històriques dels seus ancestres, hom falla.

Hom ha intentat llançar la consigna d'un Pla de la Victòria: heus ací un Pla fallit. Per què? Perquè les creïbles racials de la nostra manera d'ésser marcaven possiblement un altre rumb.

La Pàtria Nova que forgem té un home: Josep Terradelles, un català just i noble. A ell devem el Pla autèntic, el garantitzat, el Pla Terradelles. Pla, aquest, basat en les grans virtuts i els petits defectes de la raça catalana, la gran raça que ha admirat el món — i que admirarà encara — tantes vegades.

Cal tenir la vista molt curta, el front molt estret, el cor molt fred i l'ànima molt mesquina per no adonar-se que el Pla que ens cal és el Pla Terradelles. Contraposant-lo als altres, aquest Pla guanya en esplendor i en durabilitat. No es podia esperar menys de l'home que ha ressuscitat la glòria de la forja catalana, i que farà sorgir canons de dos canons d'allí on abans sortien, només, tanques de maleta. I es que aquest home, com tots els catalans dignes, té una marca al cor i una paraula als llavis: Catalunya!

Antoni OVIRA I VIGILA

HOMES DEL DIA

El conegut industrial de guerra
JOSEP TERRADELLES

"Estrella" estudia l'aprofitament de la força expansiva de l'àcid carbònic, per construir bombes de mà, forma pinya tropical.

Uns quants obrers metal·lúrgics de la C. N. T., en atur forçós, compraren amb els seus estalvis una màquina de laminar d'ocasió. Ara, dirigits pel company Vallejó (que també en sap molt), aprofiten el metall dels enderrocs i construeixen unes metralladores molt maques. Si troben la manera de fer el tren de retrocés amb suro de la costa catalana, aquesta metralladora serà l'orgull de la indústria de guerra de Catalunya.

A la plaça de la Cucurulla hi viu una abnegada vídua amb dues filles solteres, que des del començament de la guerra ens han ofert llurs serveis. Heu de saber que aquestes dones del poble, que abans del 19 de juliol es guanyaven la vida fent perruques, actualment omplen i taponen cada dia cinquanta-dues càpsules màuser, model espanyol.

Els exemples com aquests que podria esmentar, són a centenars. Tinc un "dossier" a disposició de Víctor Colomer i Angel Estivill, ple de casos. Ells sabran si és raonable continuar una campanya de desprestigi que, per altra banda, el poble coneix molt bé a què es deu.

Per paradoxal que sembli, l'únic que ens fa falta, és llauna. Si tinguéssim llauna, igualariem la producció de les fàbriques de guerra més importants del món reunides.

EL CAMARADA VALLEJO HO DIU

"El Plan Terradelles es Plan comido"

De la "Solidaridad Obrera" d'ahir en reproduïm un article d'Eugeni Vallejó, que ve a cloure la polèmica en mala hora iniciada sobre les indústries de Guerra:

"Ante tanta politiquería inmundada, ante tanta zancadilla y tanto insulto, en un mundillo donde los únicos bue-

nos somos nosotros, que no nos metemos con nadie ni les decimos palabrotas, a pesar de que todos los demás son un ható de hijos de madre, ante todo eso, digo, nos vemos obligados a romper nuestro silencio y a decir: ¡alto!, merodeadores de la política, majaderos, cuchipanes, hatajo de lepóridos, sujetos indeseables, ¡alto! ¿Por qué no correspondéis a nuestra nobleza meridiana y no nos dais el mismo trato que os damos a vosotros?"

(Passa a la pàg. 4)

Declaracions de Josep Terradelles

Ahir a la tarda, el conseller primer Terradelles va cridar els informadors al seu despatx, per tal de fer-los les següents importants declaracions:

"M'interessa desvirtuar d'una vegada la posició dels que encara dubten que sota la meua experta direcció les indústries de guerra

van de la millor manera imaginable.

No sóc partidari de divulgar dades, i menys en aquests moments que requereixen una elemental discreció. Però, davant la persecució acarnissada i tenaç de la qual se'm fa víctima per part dels elements del P. S. U., faig públiques unes quantes referències, que patentitzen la capacitat constructiva del nostre poble i els meus dots de director.

Al carrer del Rec Comtal, hi ha un lampista que, a força de llima i valent-se dels seus mitjans habituals, construeix un canó del 15'5 que els tècnics diuen que donarà grans sorpreses.

La fàbrica de gasoses

CRONICA DE LONDRES

(Del nostre enviat especial, que sospitem que encara no s'ha mogut de Barcelona.)

EL COMITE I ELS SOTS-COMITE I TOTS ELS SOTS-COMITES DE NO INTERVENCIO RATIFIQUEN UN COP MES LLUR ENERGICA DECISIO DE NO INTERVENIR EN LA LLUITA D'ESPANYA

Al si dels Comitès intervencionistes italo-germano-luso-marroquins aquesta actitud coratjosa de les vestals de Londres ha causat immillorable impressió.

S'HAN REUNIT EL COMITE I ELS SOTS-COMITE DE TOTES LES NO INTERVENCIIONS

Londres, 20. — Aquest migdia, uns moments després d'haver dinat els que dinen a la una, s'ha reunit el famós Comitè de no intervenció sota la presidència del seu president i amb l'assistència de tots els assistents.

Els reunits, que per cert estan molt envel·lits, un cop ben reunits han acordat per unanimitat fer la migdiada, acord que, com que és poc freqüent quan es tracta d'acords d'aquest Comitè, ha estat complimentat rigorosament.

El moment ha revestit una profunda solemnitat, només pertorbada per un roncar sospitós i d'una absoluta regularitat rítmica que

en els primers moments ens ha semblat als observadors de la premsa diplomàtica internacional entre els quals em toca l'honor de comptar-me, un motor trimotor. La passivitat dels dorments components del Comitè ens ha fet almarar tot i portant-nos la sensació que eren certes les nostres sospites.

Tots alarmats hem corregut a cercar el sots-Comitè de la no intervenció. Els sots-Comitè també estava reunit i els seus components estaven, tanmateix, dormint, encara que no tan profundament com correspon a la seva sots-categoria.

Malgrat tot, el roncar aquell que semblava un motor de trimotor, s'anava apropant i nosaltres, més malfats i menys assabentats de les coses que passen que els components dels Comitès i dels sots-Comitès, hem corregut a amagar les criatures llurs.

Els prohoms de la no intervenció, quan ho han considerat oportú s'han despertat i han posat les mans a la feina.

Com si fos talment una broma de mal gust, simultàniament ha deixat de sentir-se aquell roncar que semblava el soroll d'un motor de trimotor i, simultàniament també, ha cessat aquell neguit que a nosaltres, els observadors de la política diplomàtica internacional entre els quals tinc l'honor de comptar-me, ens havia produït. Els reunits i recents espavilats somreien amb un to burleta, com si s'enfumessin del nostre sobresalt, tot i donant a entendre que estaven de tornada com fan

sempre que desembarquen italians a Càdiç i fent veure que ells ja sabien millor que ningú d'on havia sortit aquell roncar que semblava, etc.

Un cop ben espavilats els components dels Comitès, acordaren donar per acabada la reunió i començar unes llargues vacances, que si més no serviran per fer veure a la gent el ferm propòsit que té el Comitè de no intervenció de no intervenir, passi el que passi.

El sots-Comitè que, com ja hem dit, estava també reunit en una dependència immediata es disposà a seguir la mateixa línia de conducta del Comitè, del qual no és més que una derivació, i quan ja estava a punt de fer un cop de coratge i de donar enèrgicament per acabada la reunió va prendre, encara, l'acord (que per cert ha estat molt comentat) de nomenar un nou sots-Comitè que serà el sots-Comitè del sots-Comitè del Comitè de la no intervenció, que fruit d'una absoluta autonomia funcional i tindrà la facultat d'acordar el que li doni la gana amb la sola excepció natural que no podrà acordar intervenir donada la seva natural naturalesa de derivat d'un organisme de la no intervenció.

Aquest sots-Comitè del sots-Comitè de la no intervenció ha quedat constituït ràpidament i ha acordat també iniciar les seves vacances, no sense haver fet abans una remarcable tasca que consisteix, segons els ben assabentats, que per cert són pocs, en haver acordat la creació d'un Comitè Consultiu de Jurisconsults de tots els països mancats de reserves or per tal que dictaminin el que s'hagi de fer amb l'or que porten a la dentadura els milers i milers d'espanyols desplaçats a l'estranger en missions especialíssimes i reservades que, segons tots els indicis, semblen ésser les d'anar emportant-se del territori ibèric ara una dent, adés un pont i després un queixal, tot l'or del Banc d'Espanya que, per una «pífia» imperdonable i una manca de elemental previsió va deixar Don «Alacandru» en poder dels rojos quan per allà el mes de juliol hagué de marxar de costellada a Portugal sense que ni tan sols li fos possible per manca material de temps avisar aquells dels seus correligionaris que ell considerava «carne de su carne».

Aquest Comitè Consultiu de Jurisconsults ha ensopegat de moment amb la dificultat de consolidar els seus càlculs sobre l'import total d'aquestes exportacions auríferes, perquè tot d'un plegat els ha agafat als interessats la mania d'anar pel carrer amb la boca tancada, i els pocs que l'obren només és per a dir bestieses com ha passat amb el doctor Marañón i altres compatriotes del descobridor de l'homosexualisme de Don Juan Tenorio.

Les coses, per tant, estan aturades, però com que no hi ha cap perill que els organismes de la no intervenció intervinguin en res, m'acomiedo fent constar, però, que tots els italians que han desembarcat fins ara i tots els que desembarcaran d'ara endavant a Càdiç o allà on es consideri necessari, són i seran mers sanitaris voluntaris, i que les notícies de la no intervenció dels Comitès de la no intervenció i dels sots-Comitès dels sots-Comitès dels Comitès de la no intervenció que no intervindran mai, passi el que passi, han causat una impressió immillorable als centres i organismes oficials de l'intervencionisme italo-germano-luso-marroquins que són ara més sanitaris que mai.

Apa, «buenas»...!

CORRESPONSAL

(Parla la cosa petita):—Mentres jo subsisteixi, la revolució pot romandre tranquil·la!

ABR·Y·TAP

ABRE CON FACILIDAD Y CIERRA HERMETICAMENTE TODA BOTELLA CON TAPÓN METÁLICO
PIDALO EN TODAS PARTES

Precio detall 95 cts.

Apartado 886 Barcelona

Productes Iris - Eléctrica Farré

Fàbrica de pintures

Materials elèctrics i

Verniços i Esmalts

Instal·lacions elèctriques

Corts, 533 - BARCELONA - Tel. 30204

Frontó Txiki - Alai

Plaça Bonsuccès, 1

GRANS PARTITS A RAQUETA
PER LES MILLORS JUGADORES
DE LA ESPECIALITAT

Frontó Novetats

TOTS ELS DIES GRANDIOSOS PARTITS TARDA I NIT

ELS MILLORS PILOTARIS
ESPECIALITATS : PUNTA I PALA

DETAILS PER PROGRAMES

MIL PESSETES

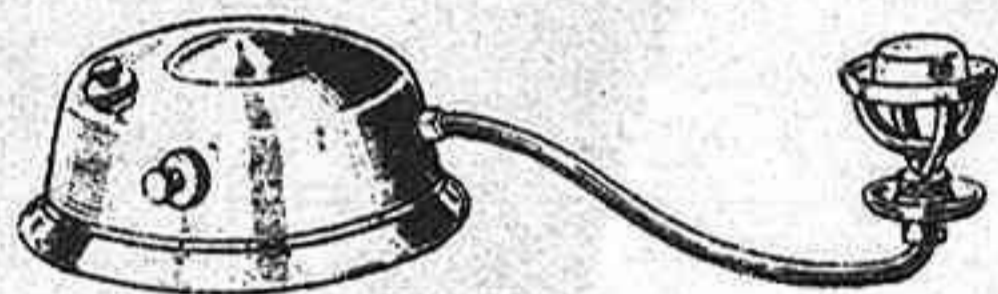

al qui presenti
CAPSULES DE
SANDALO millors que les del
Doctor PIZA, de
Barcelona, i que
curin més aviat
totes les malalties
urinàries.

QUARANTA CINQ ANYS D'EXIT CREIXENT

Premiades amb Medalles d'or en tantes Exposicions com s'ha presentat. Uniques aprovades i recomanades per les Reials Acadèmies de Barcelona, Mallorca i diverses corporacions científiques, reconeguent-li avantatges sobre tots els seus similars.

FARMACIA DEL PI - Plaça del Pi, 6. Barcelona
i principals farmàcies d'Espanya i Amèrica
Preu 6'50 pessetes

FOGONS PER A CAFETERES
DE PETROLI O BENZINA

Fogons, Cuines, Làmpares i
Fanals per a Casa i Camp.

PILES

Làmpares i Fogons Elèctrics

Casa VIKING

Pintor Fortuny, 1

darrera del solar de "El Siglo" i
Banc "Hispano Colonial"

LA UNICA

PALAU DE LA GOMA

Espalter, 9

TELEF. 17738

(junt Sant Pau)

Gomes seda 4 anys durada

Pólvors mata-cabres «42» i líquid AIGUA
DEL PASTOR, Infal·libles
R. I. P. a la primera vegada

SERVEI PERMANENT
DE LAVATGES PREVENTIUS
QUE EVITEN TOT CONTAGI

CLINICA DE VIES URINÀRIES
Obert dia i nit - Preus econòmics

Senyora:

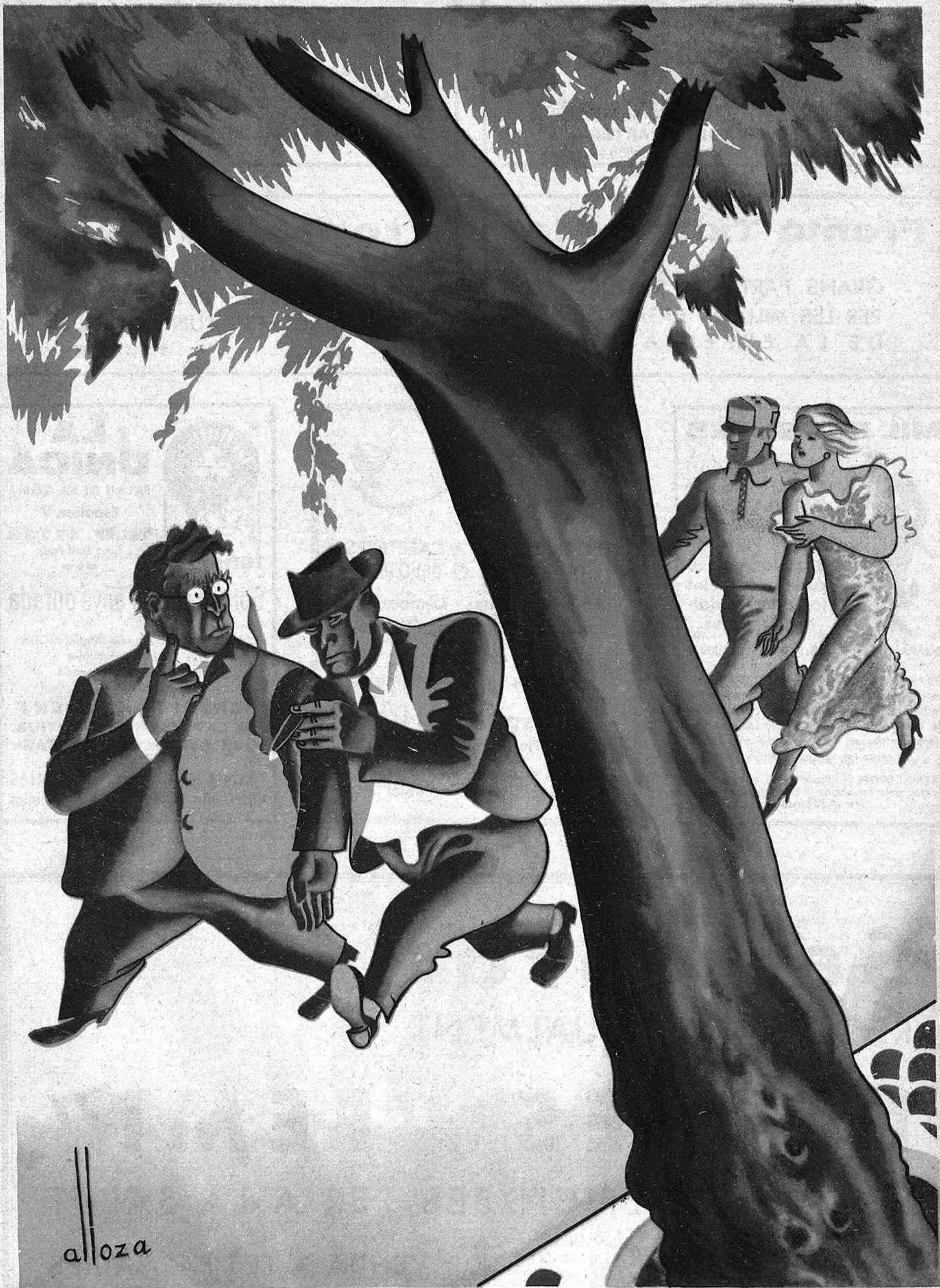
RECORDI MENSUALMENT

PERLES "FEMI"

SEMPRE BENEFICIOSES PER A LA SALUT

DE VENDA A LES FARMÀCIES

TOT EL P. O. U. M. CONCENTRAT A LA SALA MOZART

— Mireu si es gran la Sala Mozart, que a nosaltres ni se'ns veia!